

Amprenta unei retrospective

„În 1996, în sălile impozante ale Palatului Regal din București, inspirat devenit muzeu de artă, un pictor și publicul lui de acasă se redescopereau cu uimire de copil. Emil Ciocoiu plecase de o adolescență de pe simezele din România și revenea cu un întreg Univers al lui, iscat din uneltele simple ale pictorului din totdeauna și pentru totdeauna. Păstrând Omul în centrul viu al mesajului, Timpul și Spațiul s-au dilatat spre dimensiuni accesibile doar științei sau introspecției filosofice. Imagini ample, susținute de fiecare trăsătură de penel, ne aduceau acasă un artist căruia libertatea îi redase puterea Zborului. Amintirile se transformaseră în prezent, forjat de dileme existențiale. Timpul se lepădase și de ultima povară de materialitate, căpătând în schimb Lumină și Culoare.

Expoziția de atunci, din inima Bucureștiului, a fost urmată un deceniu și un an de drumuri prin lume până la un nou vernisaj de Emil Ciocoiu în România, la GalAteCa universitarilor, acolo unde îi plăcea nețârmurit profesorului Ionel Constantinescu. El este cel care a știut să unească în chip minunat oameni și energii pentru minunate fapte și gesturi de artă. Grăbit, s-a ridicat la ceruri, lăsându-ne fix un an să punem la cale o expoziție deasupra căreia va veghea cu un zâmbet de bunătate dumnezeiască.

În 2008, la toamna rotunjirii celor șase decenii, Clujul și Craiova au expus pictura lui Emil Ciocoiu în muzeele lor de artă. Și tot atunci, în Capitală, cu mâini tremurânde de emoția unei nașteri, am scos de sub teasc „Universul lui Emil Ciocoiu și Cosmosul din noi”, albumul monografic ce nu ar mai fi avut nevoie de cuvinte, nici măcar de ale mele.

În opera și atelierul lui Emil Ciocoiu nu există frontiere. Afișul de la Craiova, din Oltenia natală, stă lângă panoul expoziției de la clădirea Berlaymont a Uniunii Europene, din 2006, când ne străduiam să convingem Europa că suntem ai ei. Penelurile muncite până au devenit baghete de vrăjitor al armoniilor au pus culoare pentru simeze italiene, germane, românești sau de internațională conlucrare.

Singur, împreună cu alți artiști sau la prestigioase saloane internaționale, Emil Ciocoiu și-a văzut pictura peste tot în lume, la Tokio și New York, la Beijing și în alte locuri Emil Ludwig, în colecția hașemită și la toate curțile europene ale artelor plastice, mai ales în luminoasa Italie care îl iubește pur și simplu, la NATO și la Comisia Europeană.

Pictura lui Emil Ciocoiu vorbește despre om ca despre Cosmos, despre libertate ca despre vibrația supremă și despre nașterea Universului ca dată de certificat pentru fiecare dintre noi. Opțiunea pentru lumea de dincolo de frontierele comunismului i-a dat voie să zboare spre împlinirea destinului și, mai ales, a viziunii. Se înalță și vede lumea cu ochii plutirii în înalturi, iar pe pământ, în sala de expunere, povestea sa este detaliată până la grija pentru fiecare atom ce poate fi o ființă dintr-o societate. Vom fi oare uimiți să aflăm că, nu de puține ori, tușa de penel este de fapt o vibrată apăsare de deget care încolorează pânza în marile sale compoziții? Și fizic, pictura îi poartă amprenta.

În pânzele sale vedem o remarcabilă constanță, dar și o necesară permanentă evoluție. Lipsește zăbava pentru tragerea sufletului, dar avem puternice nuclee de reflexie, în jurul cărora artistul își înalță Opera. Dorurile neostoite înroșesc macii câmpiilor nesfârșite de oriunde în lume, regina Olandei sau meritușii Craiovei, capitala Olteniei natale, își primesc laurii sub pictură de Emil Ciocoiu iar al său Carolus Magnus descalecă, la 12 secole de eternitate, în Bucureștiul european ce trăiește sub flamura lui Caragiale Întâiul. Dincolo de percepția terestră pe care o exprimăm, pulsează a inimă de universuri dimensiunea nespusă a vibrației cosmice din arta lui Emil Ciocoiu.

Așadar, după o altă adolescență de la revenirea, din 1996, pe simezele din România, pictorul Emil Ciocoiu ne propune prima sa retrospectivă. La nostalgica gândire despre 65 de ani împliniți, artistul ne invită, în spațiile incredibile ale Naționalului bucureștean, puse în maxima și inspirata lor valoare, la o zăbovire asupra celor văzute și alcătuite de arta sa. Este o expunere măreață, dar aproape de fiecare dintre privitorii săi, amplă, dar individualizată până la detaliu, este generoasă și caldă pentru că dincolo de simeze este evenimentul cultural de înaltă ținută al Bucureștiului, care adună prieteni și oameni pentru care bucuria culorii și lumina contează.”

Marius Tița